

Рајна Лазић, рођена Мићић - ликовни педагог, сликарка – рођена 5. маја 1936. у Коренити, Јадар. Основну школу завршава у Коренити, а четири разреда Државне реалне гимназије у Лозници. Учитељску школу завршава у Шапцу, Вишу педагошку школу - Ликовни одсек и Филозофски факултет - Историја уметности у Београду.

Радила као ликовни педагог у основним школама „Љуба Ненадовић“ и „Ђорђе Крстић“ у Београду.

За свој вишегодишњи креативни рад, у домену ширења ликовне културе, добила Повељу Друштва ликовних педагога Београда 1991. Више од четрдесет њених ученика се определило за ликовне уметности и студије историје уметности.

Самостално је излагала више пута у Београду, Земуну, Лозници, на Златибору, Шапцу, Зрењанину, Аранђеловцу, Пироту, Панчеву, Смедереву, Суботици, Пожеги, Бањи Ковиљачи, Сопоту, Сремској Митровици, Петровцу на Млави, Игалу, Краљеву, Нортхајму (Немачка)... и на више колективних изложби.

У Београду је објављена монографија *Рајна Лазић Свећлосни ѝросјаји*, акварели, 2004. Књигу је приредила и предговор написала Весна Тодоровић.

Зборник садржи четрдесетак есеја. Аутори текстова су Коста Богдановић, Срето Бошњак, Ђорђе Кадијевић, Братислав Љубишић, Живко Брковић, Никола Шуица, Владета Јеротић, Хаџи-Драган Тодоровић, Драган Јовановић Данилов, Ранко Мунитић, Душан Пајин, Радослав Ђокић, Радосав Пушић, Никола Стојановић, Весна Голдсворти и др.

ГОВОР ЦВЕЋА – Акварели, флорални мотиви је 35-та самостална изложба Рајне Лазић.

Адреса: Поручника Спасића и Машере 116, 11030 Београд
тел: 011 3556 290; e-mail: rlazic@open.telekom.rs
www.rajna.rs

Уметничка галерија „Стара капетанија“, Земун, Кеј ослобођења 8
тел: 011 2612 023; e-mail: s.kapetanija@gmail.com

Уметнички савет Галерије: Коста Богдановић, Жељко Ђуровић, Симона Огњановић

Уредница ликовног програма: Вера Виторовић

Ликовне програме Галерије подржава
Министарство културе Републике Србије

Рајна Лазић АКВАРЕЛИ

Говор цвећа

Hommage за Косту Богдановића (1930-2012)

28. август — 8. септембар 2013.
Уметничка галерија „Стара капетанија“

Рајка Бошковић

ЦВЕТАЊЕ КАО „СТАЊЕ“ БЕЗВРЕМЕННОСТИ

Цветање — настајање и нестајање, и већ у нестајању... клица поновног настајања. Надахнуће Рајне Лазих у њеним акварелима, и у њеним песмама. Не цвет, него стање цветања; не тренутак, и пролазност, него стање, и безвременост. Подједнако присутно и када слика поље цветова који се појављују и бојеним акцентима „пројављују“ своје присуство из непрегледне масе цветног поља или расцветалих грана, или када слика само један цвет, у којем се губи свест о његовом облику а наглашава стање цветања, доводећи у неким радовима приказ увеличаног цвета до границе апстракције.

Искричаве белине које остају између обојених зона стварају вибрантно стање неспутане игре белина и стање радости (цветања), подједнако убедљиво као што то постиже и самим приказом бојених мрља обиља цветова, који се пред нашим очима, тренутно „засијавши“, губе у непрегледној ширини која се простира иза границе оквира слике.

Чак и у приказима неосликаног дрвореда, у контрасту са богатством бојених мрља (цветова) у првом плану, ствара стање бујности, и насупрот крхкости, тананости и краткотрајности цвета, дочарава стање постојаности и трајности непомућене моћи цветања.

Стање мноштва цветова у које поглед посматрача просто „урања“, бришући границе и

хоризонта, и осталог света, остајући само у том свепрожимајућем стању раздраганости, разиграности облика и боја, ствара осећање исконске лепоте, у којем се губе појединости и појединачности, а преплављује осећање бескрајног разливања милине, којој нема ни почетка, ни краја, а која је блиска осећању чистоте и чедне лепоте првобитног рајског врта.

Осећање животне радости, ненаметљиве лепоте пољског цвећа, искре божјег присуства и божанског надахнућа у сваком делићу природе. Не аналитичко, хладно, дистанцирано анализирање, него надахнуто виђење неспутане радости природе, и препуштање „цветању“ као бескрајне и безвремене нити постојања и трајања.

Непролазност цветања без иједне назнаке свести о пролазности цвета — само цветање као незаустављив ток живота, које „чека“ да буде уочено од неког, које својом бујношћу, „миљем и обиљем“ ствара стање ненарушене и неуништиве лепоте, која превазилази границе овоземаљског битисања. Потпуно урањање у овакве приказе на акварелима Рајне Лазих враћа невиности доживљаја исконске лепоте наизглед „обичних“ приказа, које у ужурбаности савременог тока живота често остају непримећени, а који, ако се препустимо пунини доживљаја, „бришу границе нестајања“, како надахнуто „пева“ своје аквареле:

...Где цвећају шрешње / лежи сунце / у јесен и зими раскош на све сјране / брише јраницу несјајања...

Утолико су ови акварели драгоцености.